

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném předsedy senátu JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Tomáše Langáška a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **P. Č.**, o podání ze dne 13. 2. 2013, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 5. 4. 2013, č. j. 10 Na 11/2013 – 6,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce podal dne 1. 3. 2013 u Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) podání ze dne 13. 2. 2013, ve kterém vyjádřil nespokojenost s postupem Okresního soudu v Českých Budějovicích při vyřizování požadavku týkajícího se sdělení informací specifikovaných v příloze předmětného podání. V tomto podání žalobce navrhoval rozsudkem přikázat Okresnímu soudu v Českých Budějovicích, aby mu neprodleně vydal informace požadované v žádosti ze dne 13. 2. 2013.

[2] Usnesením ze dne 18. 3. 2013, č. j. 10 Na 11/2013 – 2 byl žalobce vyzván k odstranění vad podání ze dne 13. 2. 2013. Žalobce obdržel uvedené usnesení krajského soudu dne 22. 3. 2013, takže lhůta k odstranění vad podání uplynula 2. 4. 2013. Žalobce přitom vady podání v soudem stanovené lhůtě neodstranil. Krajský soud poté žalobcovo podání ze dne 13. 2. 2013 usnesením napadeným kasační stížností žalobce odmítl podle ust. § 37 odst. 5 s. ř. s.

[3] Proti usnesení krajského soudu o odmítnutí podání ze dne 13. 2. 2013 žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí kasační stížností, jíž se domáhá jeho zrušení. V ní způsobem sobě příznačným a veskrze nesrozumitelným vytýká postupu krajského soudu nejrůznější skutečnosti, resp. domnělé skutečnosti opřené o své představy o správnosti postupu krajského soudu. Z celkem dvaceti tří stížnostních námitek, lze-li je takto označit, lze identifikovat (kromě obecného nesouhlasu s odmítnutím návrhu) námitky vytýkající výzvě krajského soudu ze dne 18. 3. 2013 k odstranění vad podání ze dne 13. 2. 2013 formální nedostatky. Dále stěžovatel namítá vágnost této výzvy, příliš krátkou lhůtu k odstranění vad podání uloženou touto výzvou.

[4] Nejvyšší správní soud připomíná, že opakovaně vyhodnotil okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje u soudu svá práva, jako projev svévolného a účelového uplatňování práva (viz např. rozsudek ze dne 8. 3. 2012 č. j. 2 As 45/2012-11, všechna citovaná rozhodnutí jsou

dostupná na www.nssoud.cz). Stěžovatel svá práva uplatňuje převážně zjevně šikanózním způsobem a nesoudí se veden snahou o meritorní řešení sporu, nýbrž pro samotné vedení sporu (viz rozsudek ze dne 7. 6. 2012 č. j. 2 As 82/2012-13).

[5] V evidenci zdejšího soudu je vedeno ke dni 28. 6. 2013 celkem 627 spisů, kde žalobce vystupuje v pozici stěžovatele, resp. navrhovatele. Z evidence zdejšího soudu je dále patrné, že množství žalobcem vedených sporů se v průběhu času zvyšuje. Pouhá skutečnost, že stěžovatel vede takové množství sporů, přirozeně sama o sobě neznámá, že by jeho žádostem nemělo být vyhověno. Rozhodující je sériovost a stereotypnost stěžovatelem vedených sporů, spojená s opakováním obdobných či zcela identických argumentů. V podrobnostech lze odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 130/2012 - 10 ze dne 28. 2. 2013, jež stěžovatel taktéž v procesní roli stěžovatele obdržel.

[6] Stěžovatel vytýká krajskému soudu domnělý nesprávný postup v řízení, neuvádí však žádné důvody, proč podle jeho názoru neměl krajský soud rozhodnout o odmítnutí jeho podání. Je zjevné, že stěžovatel ve lhůtě určené k odstranění vad podání výzvou krajského soudu nevyvinul žádnou procesní aktivitu k odstranění vytýkaných vad. Nejvyšší správní soud přitom konstatuje, že předmětná výzva krajského soudu k odstranění vad podání na třech stranách stěžovateli podrobně objasňuje, že podání může být vyhodnoceno jako žaloba proti rozhodnutí nebo jako žaloba na ochranu proti nečinnosti správních orgánů či jako žaloba na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu. Výzva stěžovateli sděluje, jaké náležitosti musí mít podle příslušných ustanovení s. ř. s. žaloby těchto typů a čeho se lze jednotlivými typy žalob domáhat. Ve výzvě k odstranění vad podání byl stěžovatel poučen také o poplatkové povinnosti za jednotlivé typy žalob a o povinnosti podle § 37 odst. 3 s. ř. s. připojit k podání listiny, kterých se stěžovatel dovolává. Desetidenní lhůtu uloženou k odstranění vad podání také nelze považovat za nepřiměřenou.

[7] Nejvyšší správní soud nevyzval stěžovatele k odstranění vad kasační stížnosti, protože při předběžném posouzení zjistil, že v posuzovaném případě je stěžovatel opět veden snahou vést „spor pro spor“. Vznesené námítky prima facie nemohou být důvodné a kasační stížnost je zcela zjevně bezúspěšná. Nejvyšší správní soud v souladu se zásadou hospodárnosti řízení nepřistoupil k provedení standardních procesních úkonů, tj. nevyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti a k předložení plné moci udělené jím advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti. Zdejšímu soudu je totiž z úřední činnosti známo (srov. např. věci vedené pod sp. zn. 8 As 71/2012 či sp. zn. 8 As 79/2012), že shora uvedené výzvy obvykle neplní svůj účel a nevedou k řádné procesní přípravě řízení. Tyto výzvy naopak rozehrávají písemný „ping pong“ mezi stěžovatelem a zdejším soudem, který prodlužuje řízení o kasační stížnosti o několik týdnů až měsíců. Stěžovatel zpravidla požádá o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti a následně o prodloužení lhůty k předložení plné moci udělené advokátovi, resp. o povolení splátek soudního poplatku. Nejvyšší správní soud však tyto žádosti zamítne z důvodu svévolného uplatňování práva stěžovatelem a jeho obstrukčnímu přístupu k vedení řízení (viz např. usnesení ze dne 8. 8. 2012 č. j. 8 As 71/2012-13 a ze dne 4. 10. 2012 č. j. 8 As 71/2012-22, která byla stěžovateli doručena a jejich obsah je mu proto znám). Výsledkem řízení pak obvykle bývá jeho zastavení pro nezaplacení soudního poplatku.

[8] Nejvyšší správní soud nepochyboval, že tento bezúčelný a zcela neefektivní postup by se opakoval i v posuzované věci.

[9] Obdobný postup volí v případech opakujících se zjevně nedůvodných podání stěžovatele také Ústavní soud. Ve vztahu k povinnému zastoupení stěžovatele v řízení o ústavní stížnosti

vyslovil, že poučení o této povinnosti není nutno stěžovateli zasílat vždy v každém individuálním řízení, jestliže se tak stalo v identických případech předchozích. Pokud lze vycházet ze spolehlivého předpokladu, že dříve poskytnuté informace byly objektivně způsobilé stěžovatele zpravit o zásadě povinného zastoupení v řízení před Ústavním soudem, setrvání na požadavku vždy nového a totožného poučování by se jevílo jako formalistické a neefektivní (viz usnesení ze dne 22. 11. 2012 sp. zn. II. ÚS 4256/12, obdobně srov. usnesení ze dne 14. 11. 2012 sp. zn. III. ÚS 4255/12, ze dne 17. 10. 2012 sp. zn. II. ÚS 3748/14, či ze dne 10. 10. 2012 sp. zn. III. ÚS 3747/14). Nejvyšší správní soud je toho názoru, že uvedené závěry lze vztáhnout i na poučování o povinnosti být zastoupen advokátem a povinnosti zaplatit soudní poplatek v řízení o kasační stížnosti. Stěžovatel byl zdejším soudem poučen o těchto povinnostech nesčetněkrát, jejich existence si proto musí být nepochybně vědom.

[10] Závěrem Nejvyšší správní soud uvádí, že si je vědom znění čl. 36 Listiny základních práv a svobod, který zaručuje právo na soudní ochranu. Okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje svá práva (a to zejména právo na soudní ochranu), však nelze považovat za výkon subjektivního práva v souladu s právním řádem. Chování stěžovatele naopak naplňuje znaky zneužití práva, které zdejší soud vymezil např. již v rozsudku ze dne 10. 11. 2005 č. j. 1 Afs 107/2004-48, č. 869/2006 Sb. NSS. V této souvislosti lze rovněž poukázat na rozsudek ze dne 30. 12. 2010 č. j. 4 As 38/2010-43, ve kterém Nejvyšší správní soud poukázal na model fungování stěžovatele (občanského sdružení), založený na opakovaném podávání žádostí o osvobození od soudních poplatků, tj. nákladů, které při jeho činnosti zpravidla vznikají a s jejichž vznikem musel vědomě počítat. Neexistují-li pro takové jednání legitimní důvody, je třeba jej považovat za zneužití práva zakotveného v § 36 odst. 3 s. ř. s. Uvedený závěr prošel testem ústavnosti u Ústavního soudu a obstál (viz usnesení ze dne 11. 5. 2011 sp. zn. I. ÚS 1131/11).

[11] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) za použití § 120 s. ř. s.

[12] Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 11. července 2013

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu